

[Waldorff]

Jeg kan meddele på VS' vegne, at vi fuldt ud kan tilslutte os justitsministerens modige og besluttsomme afvisning af kristeligt folkepartis forslag om periodisk syn af arveloven – eller hundeloven, eller hvad det nu var for noget.

Jens Møller (KrF):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har været positive over for forslaget og dets intentioner.

Det er ganske rigtigt en genfremsættelse, men i en temmelig ny form, idet det er blevet gjort betydelig mere generelt end det forslag, vi havde fremme sidste år. Den sag, der gav stødet til lovforslaget sidste år, fordi den efter vores mening viste sig at være så urimelig, er ikke længere omfattet af dette. Når det er fjernet, er det, fordi vi derved vil undgå den mistanke, som fra visse sider har været fremført om, at der ved fremsættelsen af det lovforslag skulle være taget hensyn til en vis personlig vinding for personer tilknyttet det politiske liv. Nu er det altså trukket ud, og så må det stå helt klart, at dette er et principielt spørgsmål. Lovens oprindelige mening var vel, at bestemmelsen om statens arveret ikke var noget, der eksisterede for at skaffe penge i statskassen. Det er jo heller ikke de store summer, det drejer sig om, i forhold til det, der i øvrigt går igennem statskassen. Det var en slags nødløsning. Når der ikke var andre arvinger, når man ikke kunne finde andre, for hvem det var naturligt at arve disse penge, ja, så måtte man jo have et sted at gøre af pengene, og så kunne de altså gå i statskassen.

Praksis er blevet en noget anden. Når man ser de eksempler, der har været fremme, så får man indtryk af, i hvert fald når det drejer sig om større beløb, at staten meget gerne vil lægge sin klamme hånd på så meget som overhovedet muligt. Det kan lade sig gøre, fordi ministeren i denne sag er mere eller mindre enevældig, og det er så meget mere betænkeligt, som han jo på statens vegne er part i sagen. Dette kan føre til urimeligheder, og efter vores opfattelse har det ført til urimeligheder, som det bl. a. sås af det eksempel, der var meget omtalt sidste år. Jeg skal ikke repetere denne sag, men kun nævne en enkelt ting fra den.

Afdøde efterlod sig $\frac{3}{4}$ mill. kr., og staten ville have det hele. Man ville ikke engang på forhånd gå med til at afstå penge til opretholdelse og vedligeholdelse af afdødes ægtefælles gravsted. Altså fra den, som pengene oprindelig kom fra, ville man ikke engang afsætte penge til, at hans gravsted kunne opretholdes og vedligeholdes. Ministeren mener åbenbart, at de slægtninge, der var tale om, var for fjerne til at arve, men at de er nære nok til at betale for opretholdelse og vedligeholdelse af gravstedet. Enhver må kunne se det urimelige og selvmodsigende i et sådant standpunkt. Man kan næsten sige, at staten her optræder som en slags gravrøver.

Justitsministeren nævnte, at ombudsmanden ikke havde fundet grund til at kritisere afgørelsen, og det er da rigtigt. Han havde ikke fundet grund til at kritisere afgørelsens lovlighed, det er jo det, justitsministeren afgør suverænt i dag, og det kan naturligvis ikke kritiseres. Ombudsmanden tog derimod ikke stilling til rimeligheden af afgørelsen.

Så bemærkede justitsministeren også, at der i lovforslaget flere steder indgår skøn. Ja men det gør der da i næsten alle love. Alt i dette menneskeliv, som ikke kan måles i kroner og øre, meter og centimeter eller kilo, eller hvad det nu er, altså i beløb, i tal, ja, det må mere eller mindre bero på et skøn. Det er jo netop derfor, der bl. a. er åbnet mulighed for, at sagen kan indbringes for domstolene. Det er, for at domstolene gennem deres praksis kan fastlægge de nærmere bestemmelser, så man efterhånden bliver klar over, nøjagtig hvor grænserne skal gå.

Ordføreren for fremskridtspartiet syntes, det var mærkeligt, at vi har medtaget dette med, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente. Når det er taget med, så er det ganske simpelt, fordi det allerede står i arveloven; det er der sådan set ikke noget nyt i.

Jeg skal også lige sige til fru Alice Hede-gaard, der citerede Det ny Testaments ord: »I kan ikke tjene både Gud og mammon«, at det er ganske rigtigt, men det hindrer jo ikke, at man kan prøve på at skaffe ret og rimelighed for andre mennesker. Det er straks en anden sag.

Jeg siger igen tak til de ordførere, der har været positive over for forslaget, og anbefaler det til behandling i udvalget, så at vi kan få det vedtaget i år.